Nr. 10546/28.03.2025

Către,
MINISTERUL FINANȚELOR
Domnului Marius ZINCA - Secretar de Stat

Direcția Generală de Legislație Fiscală și Reglementări Vamale și Contabile
Domnului Adrian STOICA – Director General

AGENŢIA NAŢIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
Doamnei Nicoleta Mioara CÎRCIUMARU – Președinte

Direcția Generală de Reglementare a Colectării Creanțelor Bugetare
Doamnei Monica NEGRUȚIU – Director General

Ref. la: **Propunerile și observațiile Camerei Consultanților Fiscali privind Proiectul de modificare a Ordinului 90/2016 – varianta publicată pe site-ul ANAF, la data de 29 ianuarie 2025**

în baza prevederilor Hotărârii Consiliului superior al CCF nr. 3/2025 pentru aprobarea Procedurii interne privind asigurarea implementării și aplicării art. 2 din Procedura de îndrumare și asistență a contribuabililor/plătitorilor, acordate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, și de coordonare metodologică a activității de aplicare unitară a legislației fiscale și procedural fiscale desfășurate de structurile de asistență contribuabili, precum și în domeniul tehnologiei informației, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.233/2021, cu modificările și completările ulterioare.

A. Referitor la abordarea penalităților de nedeclarare

Apreciem preluarea propunerilor formulate de Camere Consultanților Fiscali în corespondența noastră anterioară cu privire la aplicarea neunitară la nivelul organelor fiscale teritoriale a prevederilor Codului de procedură fiscală în legătură cu acest subiect și, respectiv, introducerea în acest proiect a unor prevederi noi care aduc o mult mai bună înțelegere a sensului și scopului dispozițiilor legale de nivel primar.

Pentru a asigura însă premisele unei implementări corecte și unitare, vă propunem, în același context, două completări ale proiectului, după cum urmează:

Pentru corelare cu articolul 1, alineatul (1^1) nou introdus, prin care se clarifică regimul amânării la plată în vederea anulării penalităților de nedeclarare, prin raportarea acestora la fiecare obligație

fiscală principală a unei perioade fiscale și scadente, propunem și modificarea alineatului (3) lit. a) și introducerea unei noi litere, lit. a^1), cu următorul cuprins:

„(3) Prin obligații fiscale se înțelege:

a) obligațiile fiscale principale reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat, **individualizate pentru fiecare perioadă fiscală și scadenta;**

a^1) obligațiile fiscale accesorii reprezentând obligațiile accesorii calculate potrivit Codului de procedură fiscală, corespunzătoare fiecărei obligații fiscale principale definită la lit. a);"

B. Referitor la creanțele reprezentând confiscări

Pentru o mai bună claritate a textului, propunem completarea pct. 12, astfel:

„12. În anexa nr. 2, la articolul 1, alineatul (3^1) se modifică și va avea următorul cuprins:

(3^1) Nu se încadrează în categoria creanțelor prevăzute la alin. (3) lit. **c) și** d) şi nu se acordă înlesniri la plată pentru sumele care fac obiectul unei confiscări, precum și cele reprezentând echivalentul în bani al unor bunuri care, **potrivit hotărârii judecătorești definitive pronunțate în dosarul cauzei**, au fost considerate a constitui produs direct sau indirect al unei infracțiuni."

C. Referitor la abordarea la nivel procedural a dispozițiilor legale primare privind posibilitatea de a beneficia de eșalonarea la plată pentru debitori aflați în insolvență.

În prealabil, precizăm că actele normative de bază care reglementează eșalonarea la plata corelată cu starea de insolvență, respectiv CPF și Lg. 85/2014, au comportat modificări, cronologic, în această ordine:

10.2021 – se completează **CPF (OG 11/2021)** prin introducerea Cap IV^1 Eșalonarea simplificată, iar această înlesnire fiscală poate fi aplicată și contribuabililor aflați în procedura insolventei, pentru anumite categorii de creanțe curente.

01.2022 – se modifică CPF (prin **OG 11/2022**), respectiv art.186 alin. (1) lit. c) și se introduce posibilitatea societăților în insolvență să poată beneficia de eșalonare la plata clasică (Cap. IV), sub condiția ca la data emiterii deciziei de eșalonare, societatea să fie ieșită din insolvență, astfel: "c) să nu se afle în procedura insolvenței potrivit legii. Debitorul care se află în procedura insolvenței şi doreşte eşalonarea la plată poate solicita această înlesnire la plată cu condiția ca până la data emiterii deciziei de eşalonare la plată să iasă din procedura insolvenţei;"

07.2022 – se modifică și completează art.143 alin. (3) din Lg. 85/2014 (prin Lg. 216/2022), astfel: "Prin derogare de la prevederile art. 186 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, pentru creanţele curente, creditorii bugetari pot acorda înlesniri la plată."

07.2022 – se modifica art. 175 alin. (1) din Legea insolvenței 85/2014 (prin Lg. 216/2022), astfel: „(1) O procedură de reorganizare prin continuarea activităţii sau de lichidare pe bază de plan va fi închisă, prin sentinţă, în baza unui raport al administratorului judiciar care constată îndeplinirea tuturor obligaţiilor de plată asumate prin planul confirmat, precum şi plata creanţelor curente scadente sau eşalonarea plăţii acestora, prin convenţie, **în perioada ulterioară închiderii procedurii, inclusiv pentru creanţele bugetare** în condiţiile prevăzute la art. 143 alin. (3) teza finală. **De la data închiderii procedurii devin scadente şi impozitele aferente eventualelor reduceri de creanţe, în măsura în care sunt datorate**. Dacă o procedură începe ca reorganizare, **dar apoi devine faliment, aceasta va fi închisă potrivit prevederilor art. 167.**”

Constatăm, pe de o parte, că prevederile art. 186 alin. (1) lit. c) din CPF nu conțin prevederi exprese care să excludă creanțele rămase nestinse din planul de reorganizare din categoria celor care pot fi incluse în eșalonare, iar drept urmare am putea concluziona că și acestea pot face obiectul eșalonării clasice avută în vedere de acest articol.

Pe de altă parte, constatam că obligațiile fiscale pe care le vizează expres art. 143 alin. (3) Lg.85/2014 sunt doar cele curente, respectiv cele născute în perioada de observație și/sau în perioada derulării planului de reorganizare.

Coroborând aceste dispoziții legale, în înțelegerea noastră, modificarea art. 143 alin. (3) Lg. 85/2014, realizată prin Lg 216/20122, prin care se realizează este de fapt o DEROGARE de la art. 186 alin. (1) lit. c) CPF, urmărește corelarea legi insolventei cu prevederile introduse prin **OG 11/2021 (eșalonarea simplificată),** care vizează tocmai creanțele curente ale debitorului, excluzându-le pe cele acceptate la masa credală pentru debitorii aflați în insolvență în perioada de observație, cât și pe cele cuprinse într-un plan de reorganizare aprobat, după caz, și rămase nestinse.

Pe de altă parte, în cazul eșalonării simplificate, condiția este ca debitorul să nu fie în faliment. Deci, debitorul poate fi în insolvență, inclusiv în derularea unui plan de reorganizare și beneficiază de o eșalonare simplificată a anumitor obligații curente, **în interiorul procedurii insolvenței**.

Tocmai din acest motiv, considerăm că este făcută derogarea prin alin. (3) de la art. 143 din legea insolvenței, adică se deroga de la condiția ieșirii din insolvență care trebuie îndeplinită până la data emiterii deciziei de eșalonare clasică, impusă de art. 186 alin. (1) lit. c).

Cu toate acestea, apreciem că trebuie analizată cu mare atenție coroborarea și interpretarea coroborată a prevederii art. 186 alin. (1) lit. c) cu prevederea de la art. 175 alin. (1) din legea insolvenței, care reglementează închiderea unei proceduri de reorganizare prin continuarea activității debitorului, și care ar limita și posibilitatea de eșalonare clasică în afara procedurii doar pentru creanțele curente, inclusiv cele bugetare, stabilind condiție de ieșire din procedură “îndeplinirea tuturor obligațiilor de plată asumate prin planul confirmat”.

În aceste condiții, o primă propunere este aceea ca prin acest ordin de actualizare a prevederilor Ordinului 90/2016 , se impune și o mai bună clarificare a acestui aspect al categoriilor de creanțe care pot face obiectul unei eșalonări acordate în baza art. 186 alin. (1) lit. c) CPF, în sensul completării lui cu precizarea ca în baza art. 186 alin. (1) lit. c) din CPF, pot fi eșalonate atât obligații curente născute în perioada de insolvență și/sau reorganizare, cât și obligații rămase nestinse cuprinse în masa credală sau într-un plan de reorganizare aprobat, așa cum acestea se evidențiază în CAF emis în scopul eșalonării, întrucât

limitarea de la art. 143 alin. (3), la care face trimitere și art. 175 alin. (1) din legea insolvenței vizează doar eșalonarea simplificată, nu și pe cea clasică, potrivit argumentației prezentate mai sus.

Pentru a ne asigura de o înțelegere corectă a mecanismului propus, prezentăm schematic principalii pași procedurali identificați, potrivit procedurii descrise în proiectul ordin, astfel:

1. **Debitor - Cerere eșalonare - termen verificare 5 zile lucrătoare**
2. **ANAF - Referat verificare condiții – comunicat debitorului – conține valoarea dobânzilor și valoarea garanțiilor**
3. **Debitor - prezentare documente de garantare – max. 15 zile**
4. **ANAF - Referat 2 și Acordul pentru analizarea ieșirii din procedura insolvenței**
5. **Debitor - Hotărâre jud. ieșire din insolvență – max. 6 luni.**

Prevederile cuprinse în proiectul de ordin publicat pe site-ul ANAF, care în opinia noastră sunt criticabile, sunt următoarele:

1. **Calcularea de accesorii în sarcina debitorului pentru obligațiile nestinse rămase din planul de reorganizare și cuprinse în eșalonarea clasică - pentru perioada de insolvență - alin. (8).**

Nu se pot identifica suficiente argumente juridice (CPF și Legea insolvenței) pentru a motiva această recalculare a accesoriilor pentru perioada în care debitorul s-a aflat în insolvență.
Recalcularea accesoriilor în cazul ieșirii din insolvență cu o eșalonare la plată a creanțelor bugetare rămase nestinse din plan nu se justifică întrucât această soluție de ieșire din insolvență, nu reprezintă un eșec al planului de reorganizare, care să conducă automat la faliment, ci din contră această soluție înseamnă o veritabilă reinserție în circuitul economic pentru debitor, pentru că acesta a părăsit zona insolvenței în scopul continuării activității economice.
Cu alte cuvinte, soluția poate fi considerată o ieșire din insolvență cu succes, nu cu eșec, iar tocmai repunerea acestor accesorii în sarcina debitorului, fără existența unui temei legal clar la nivel primar, poate conduce cel mai probabil la o nouă insolvență sau chiar la faliment.

Calcularea accesoriilor pentru o creanță bugetară cuprinsa într-un plan de reorganizare judiciară confirmat de judecătorul sindic, ce a fost propusă spre eșalonare în afara perioadei de insolvență (reorganizare), în baza art. 186 alin. (1) lit. c) Cod pr. fiscală, **pentru întreaga perioadă a derulării procedurii insolvenței**, nu poate fi realizată decât în ipoteza avută în vedere de lege în mod expres, respectiv dacă creanța bugetară rămasă neachitată și propusă spre eșalonare se încadrează în categoria creanțelor prevăzute de art. 103 din Legea 85/2014.

În opinia Camerei Consultanților Fiscali, interpretarea dispozițiilor legale în sensul că într-o asemenea ipoteză organele fiscale ar avea dreptul să recalculeze și să pretindă debitorului accesorii pe perioada derulării procedurii insolvenței, o apreciem nefundamentată legal, astfel că prezentăm mai jos punctul de vedere cu privire la interpretarea prevederilor legale aplicabile din Legea 85/2014 în coroborare cu Codul de procedură fiscală.

Astfel, conform art. 179 din Codul de procedură fiscală se prevede că pentru creanțele fiscale datorate de debitor căruia i s-a deschis procedura insolvenței se calculează și datorează dobânzi şi penalități de întârziere, potrivit legii care reglementează această procedură, respectiv Legii 85/2014.

În vederea redresării cu succes a debitorilor, legiuitorul a prevăzut o serie de pârghii legale ce au menirea de a proteja debitorii aflați în dificultate financiară și, totodată, de a-i sprijini în vederea reinserției pe piața economică și financiară.

Un element central al acestor reglementări este reprezentat de suspendarea acumulării dobânzilor pentru creanțele anterioare deschiderii procedurii de insolvență deținute de către creditorii înscriși la masa credală a debitorului.

Astfel, legislația în materie de insolvență[1], aplicabilă în cazul de față pentru organele fiscale în calitatea lor de creditor bugetar, în baza dispoziției de la art. 179 Cod pr. fiscală, prevede la **art. 80 din Legea 85/2014** în mod expres oprirea calculului dobânzilor pentru creanțele anterioare deschiderii procedurii de insolvență, procedura fiind concepută pentru a oferi o șansă debitorului de a-și restructura activitatea și de a-și plăti datoriile într-un mod sustenabil, fără a fi împovărat suplimentar de dobânzi acumulate pentru datoriile anterioare.

Art. 80:
"(1) Nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată **creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii**, cu excepția situațiilor prevăzute la art**. 103.**

(2) În cazul în care se confirmă un plan de reorganizare, dobânzile, majorările ori penalitățile de orice fel sau cheltuielile accesorii la **obligațiile născute ulterior datei deschiderii procedurii generale** se achită în conformitate cu actele din care rezultă și cu prevederile programului de plăți. În cazul în care planul eșuează, acestea se datorează până la data deschiderii procedurii falimentului."

Astfel, constatăm ca acest articol stabilește în mod clar regula care trebuie aplicată, în privința accesoriilor ce pot fi puse de către creditori în sarcina debitorului, atât pentru creanțele născute anterior deschiderii procedurii, cât și pentru creanțele născute ulterior deschiderii procedurii.

Regula de la alineatul (1) al articolului 80 **are stabilită o singură situație de excepție** în care un creditor poate pretinde accesorii asupra creanțelor născute anterior deschiderii procedurii, respectiv situația expresă prevăzută la art.103 din aceeași lege a insolventei.

Astfel, este evident că doar în ipoteza, care reprezintă excepția de la regulă, în care creanța bugetară rămasă neachitată dintr-un plan de reorganizare, se află în această situație specială prevăzută la art. 103, respectiv daca există garanții care să se fi valorificat la o valoare mai mare decât creanța înscrisă în categoria de

[1] ***Art. 75 alin (1) teza I din Legea nr. 85/2014****: „De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului."*
Art. 80 alin (1) din Legea nr. 85/2014*: „Nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 103."*

creanțe garantate, se poate proceda la stabilirea de accesorii asupra creanțelor născute anterior deschiderii procedurii.

Precizăm că potrivit principiilor și regulilor de tehnică legislativă, confirmate și de practica judiciară, excepțiile prevăzute în actele normative sunt de strictă interpretare și aplicare, astfel încât ele nu pot fi nici neglijate, dar nici completate în aplicarea legii, cu alte ipoteze și situații decât cele expres prevăzute în excepția de la regula existentă în textul legal.

Astfel, considerăm că, prin eliminarea dreptului de a se solicita accesorii aferente creanțelor de la masa credală, legiuitorul a intenționat să asigure un cadru juridic echitabil și favorabil redresării economice a debitorului, urmărindu-se prevenirea impunerii unor sarcini financiare suplimentare acestuia ce ar putea împiedica redresarea sa, dar și respectarea unui tratament egal al creditorilor de același rang.

De asemenea, dispozițiile legii insolvenței[2], respectiv art. 140 din Legea 85/2014, stabilesc faptul că, **odată confirmat planul de reorganizare** ce are în vedere achitarea creanțelor născute anterior deschiderii procedurii de insolvență, **acesta dobândește un caracter definitiv,** activitatea societății debitoare fiind reorganizată în mod corespunzător, **creanțele și drepturile creditorilor, dar și ale celorlalte părți interesate fiind modificate astfel cum este prevăzut în planul de reorganizare.**

Ulterior confirmării planului de reorganizare, pentru a se redresa cu succes, debitorul trebuie să respecte obligațiile asumate prin plan, respectiv să achite creanțele creditorilor conform programului de plăți, în această manieră realizându-se îndestularea creditorilor pentru creanțele născute anterior procedurii. Acesta din urmă vizează exclusiv creanțele creditorilor astfel cum acestea au fost stabilite prin planul de reorganizare confirmat de către judecătorul sindic, **creanțe ce sunt născute anterior deschiderii procedurii de insolvență.**

Textul de lege, însă, nu prevede și posibilitatea unui creditor de a solicita dobânda (accesoriile) pentru creanța sa atât pe parcursul derulării procedurii de reorganizare, **cât și în situația închiderii procedurii de reorganizare cu succes** pentru achitarea tuturor creanțelor conform programului de plăți, **sau, în cazul închiderii procedurii de reorganizare cu succes, prin eșalonarea acestora în afara planului.**

Or, de vreme ce legea insolvenței nu prevede acest drept pentru creditori, ci chiar interzice calcularea lor prin dispozițiile art. 80 alin (1) din Legea nr. 85/2014, **considerăm nu se poate adăuga la lege**, în sensul interpretării că un creditor (ce nu are o cauză de preferință prin raportare la art. 159 din lege) ar putea solicita dobânzi aferente creanței sale născute anterior deschiderii procedurii de insolvență și stabilite conform unui plan de reorganizare aprobat.

Din această perspectivă, eșalonarea plății unei creanțe în afara planului de reorganizare nu conduce la o altă concluzie de vreme ce închiderea în această modalitate legală a procedurii de insolvență va

[2] ***Art. 140 alin (1) teza I din Legea nr. 85/2014****: „Când sentința care confirmă un plan intră în vigoare, activitatea debitorului este reorganizată în mod corespunzător; creanțele și drepturile creditorilor și ale celorlalte părți interesate sunt modificate astfel cum este prevăzut în plan."*

produce - în egală măsură - aceleași efecte precum în cazul închiderii procedurii ca urmare a respectării programului de plăți.

Astfel, potrivit dispozițiilor legale, la finalizarea cu succes a planului de reorganizare **fie** prin achitarea creanţelor conform programului de plăți, **fie** prin eșalonarea unor creanțe în afara planului, **societatea va fi descărcată de toate datoriile sale stabilite conform planului de reorganizare**, orice creanțe ce au suferit o micșorare (haircut) în procedura de insolvență urmând să fie considerate stinse în mod definitiv[3].

Mai mult decât atât, nu trebuie pierdut din vedere și faptul că măsura impusă de dispozițiile art. 80 alin (1) teza I din legea insolvenței are în vedere asigurarea tratamentului echitabil al tuturor creditorilor din aceeași grupă / categorie de creanțe. Astfel, procedura de insolvență urmărește protejarea intereselor colective ale tuturor creditorilor. Or, permiterea acumulării de dobânzi doar pentru o parte din creanțele înscrise la masa credală ar favoriza anumiți creditori în detrimentul altora, ceea ce ar putea duce la inechități și la o distribuție disproporționată a resurselor disponibile.

În concluzie, în opinia noastră, în considerarea argumentelor legale de mai sus, este de domeniul evidenței aplicarea regulii în sensul că nu pot fi stabilite accesorii, pentru perioada derulării procedurii insolventei, asupra creanțelor născute anterior deschiderii procedurii insolvenței nici în situația eșalonării datoriei rămase în afara perioadei de reorganizare, pentru că această modalitate de închidere a procedurii, reprezintă o finalizare cu succes a planului de reorganizare, iar în aceste condiții s-ar încălca prevederile Legii 85/2014 prin nașterea unor drepturi ce nu sunt conferite creanței respective nici în perioada de insolvență și nici ulterior închiderii procedurii în acest mod.

2. **Repunerea în sarcina debitorului, ieșit din insolvență cu o convenție de plată (eșalonare clasică), a obligațiilor neacceptate și necuprinse în planul de reorganizare aprobat – alin. (10).**

Nu se pot identifica suficiente argumente juridice (CPF și Legea insolvenței) pentru a motiva această repunere, întrucât ieșirea din insolvență cu o eșalonare la plată a creanțelor bugetare rămase nestinse din plan și/sau curente, nu este un eșec al planului de reorganizare care să conducă automat la faliment, ci din contră această soluție înseamnă o reinserție în circuitul economic pentru debitor.
Astfel, această soluție dispusă de judecător, apreciem că poate fi considerată o ieșire din insolvență cu succes, nu cu eșec, iar tocmai repunerea acestor creanțe, anulate de un judecător prin planul de reorganizare, în sarcina debitorului apreciem că va conduce cu certitudine, de această dată chiar la faliment.

Repunerea în plată a creanțelor bugetare care nu au fost cuprinse în planul de reorganizare este inadmisibilă întrucât încalcă sau cel puțin „ocolește" legea, deoarece art. 140 alin. (1) din Lg. 85/2014 statuează: „*(1) Când sentinţa care confirmă un plan intră în vigoare, activitatea debitorului este reorganizată în mod corespunzător;* ***creanţele şi drepturile creditorilor şi ale celorlalte părţi interesate sunt modificate astfel***

[3] ***Art. 181 alin 2 din Legea 85/2014*** "*La data confirmării unui plan de reorganizare, debitorul este descărcat de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului și cea prevăzută în plan, pe parcursul procedurii reorganizării judiciare.*"

cum este prevăzut în plan. *În cazul intrării în* ***faliment*** *se va reveni la situaţia stabilită prin tabelul definitiv al tuturor creanţelor împotriva debitorului prevăzut la art. 112 alin. (1), scăzându-se sumele achitate în timpul planului de reorganizare.*

Așadar, repunerea în sarcina debitorului a creanțelor care au făcut obiectul unui haircut prin programul de plăți al planului de reorganizare este clar stabilită și are loc **doar în ipoteza eșuării planului de reorganizare și trecerea la procedura de faliment**, **ipoteză în care societatea nu mai are însă obligația de a achita impozitul aferent înregistrării pe venituri a creanțelor anulate, impozit care devine scadent la data ieșirii din insolvență, potrivit art**. 175 alin. (1) din legea insolvenței.

Astfel, o repunere a creanțelor bugetare anulate prin plan la un moment ulterior ieșirii din insolvență cu eșalonare fiscală în afara procedurii, ar însemna practic aplicarea unui tratament fiscal, juridic și economic corespunzător stării de faliment, or, situația de fapt este chiar contrară. De asemenea, ar conduce la recalificare a veniturilor aferente creanțelor anulate înregistrate obligatoriu de debitor la data ieșirii din insolvență și la o rectificare cu minus a impozitului declarat corespunzător acestor venituri și evident restituirea acestuia în cazul în care acesta a fost achitat.

Pe de alta parte, repunerea în plată, a creanțelor bugetare care au fost anulate prin plan, ar reprezenta și un tratament privilegiat al statului și astfel discriminatoriu față de orice alți creditori privați și diligenți, inclusiv, probabil, față de salariați a căror creanțe anulate de natura drepturilor salariale anulate prin planul de reorganizare, nu mai pot fi repuse în sarcina debitorului ieșit din insolvență altfel decât prin intrarea în faliment.

3. Termenul maxim de eșalonare de 6 luni – pentru obligațiile restante necuprinse în planul de reorganizare – alin. (11)

Din coroborarea prevederilor alin. (11) cu cele ale alin. (8) și alin. (10), rezultă că pentru accesoriile aferente obligațiilor nestinse rămase din planul de reorganizare, care s-ar recalcula pentru perioada insolvenței (alin. 8), pentru obligațiile necuprinse în planul de reorganizare (haircut de creanțe) care s-ar repune, dar se pare că și pentru eventualele creanțe curente nestinse – eșalonarea s-ar acorda doar pentru o perioadă de cel mult 6 luni.

În schimb, se pare că doar pentru ratele rămase nestinse cuprinse în planul de reorganizare sau creanțele nestinse din masa credală, după caz, s-ar putea acorda eșalonarea clasică cu garantare pentru maximum 5 ani.
Considerăm că în legătură cu această propunere de prevedere, se pot pune două probleme: (i) Ce argumente juridice și de oportunitate există pentru a limita prima categorie de creanțe la un maximum de 6 luni? Noi nu am identificat astfel de argumente și apreciem că limitarea ar conduce foarte probabil la eșuarea eșalonării, iar asta ar însemna din perspectiva practică o inutilitate a acestei soluții de ieșire din insolvență. (ii) Cum ar putea funcționa practic o eșalonare cu împărțirea creanțelor eșalonate pe două perioade de eșalonare diferite? Considerăm că ar putea crea dificultăți de administrare inutile.

Prevederi care necesită completări și clarificări

1. Considerăm că nu se înțelege clar dacă, în cadrul acestei proceduri speciale de soluționare a cererii de eșalonare, se eliberează CAF, întrucât în proiectul de procedură se face referire doar la cele două referate și la acordul de principiu. Apreciem că ordinul trebuie completat la acest articol 19^1 și cu o prevedere referitoare la eliberarea CAF, chiar dacă acest lucru s-ar putea subînțelege dacă avem în vedere întreaga procedură de eșalonare clasică, pentru mai multă claritate.
2. Astfel, dacă se eliberează CAF și noi apreciem că trebuie să se elibereze pentru că prin acesta se stabilesc în fapt obligațiile contribuabilului care sunt în evidența fiscală și, respectiv, cele care pot face obiectul eșalonării, se pune o altă problemă, ce regulă de stingere se aplică pentru plățile făcute după eliberarea CAF – art. 189 sau art. 165 alin. (6). Apreciem că ordinul trebuie completat și cu această precizare, pentru clarificare.
3. În situația în care debitoarea îndeplinește cerințele procedurale specifice, considerăm că acordul organului fiscal destinat prezentării acestuia judecătorului sindic pentru solicitarea aprobării ieșirii din insolvență, ar trebui să fie denumit mai clar, respectiv „Acordul pentru ieșirea din procedura insolvenței”, conform modelului prevăzut în Anexa nr. 34, și nu pentru „analiza ieșirii din procedura insolvenței”, întrucât folosirea acestei sintagme nu se justifică, fiind evidentă competența judecătorului să analizeze documentele și situația de fapt în raport cu dispozițiile legale și să decidă în consecință. De asemenea, apreciem că este impropriu și oarecum ciudat să inducem prin denumirea acestui document că organul fiscal este de acord ca judecătorul să analizeze ceva, ce este evident de competența sa.

Vă mulțumim pentru modul de colaborare și vă rugăm să analizați propunerile și observațiile noastre, astfel încât ordinul procedural ce va fi publicat să poată fi îmbunătățit, pentru asigurarea unei corelări a efectelor acestuia asupra mediului economic, cu scopul esențial al Legii insolvenței, dar și al Codului de procedură fiscală în privința contribuabililor aflați la un moment dat în dificultate financiară, respectiv acela de reluare a activității lor economice în condiții de normalitate.

Cu stimă,

Dan Manolescu
Președinte CCF